

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СЕЗОНЪТ НА ОТКЪСНАТИТЕ ЦВЕТА

Част 2 от „Лари Клейтън“

chitanka.info

Лари Клейтън, китаристът, по чиято музика въздишаше цял свят, но по чието нашарено с белези и изкривено лице не биха се прехласнали и най-закъсалите в интимно отношение пубертетчета, се събуди в отвратително настроение. Около леглото му бяха струпани закуп три бутилки водка, пет-шест празни пакетчета от фъстъци и поне десет пепелника, препълнени с изпушени до филтъра фасове „Camel“. Беше започнал да пуши отново, след като се бяха скарали с Фокси, и сега бе на път да подобри собствения си рекорд от осем пакета дневно. По негова собствена преценка му трябваша още един или два съня от рода на този, който го преследваше всяка нощ от няколко месеца насам, и онези смешници от „Гинес“ бяха добре дошли в дома му.

Лари изрита завивките и се надигна от удобното, но вмирисано на застоял цигарен дим легло. Днес като че ли щеше да му се наложи да проветрява цял ден. Е, нищо. И без това не му се стоеше въкъци, понеже ако останеше, щеше рано или късно да посегне към грижливо скътаните на дъното на хладилника бирени бутилки. Не. По-добре разходка навън. Той превърза доста порасналата си коса с кожен ремък, навлече раздърпаното кожено яке и праметна през рамо калъфа на китарата си.

По-късно, когато се връщаше отново и отново в спомените си към този ден, неизменно с часове си блъскаше главата защо и под влиянието на какво е взел „Гибсън“-а. Не беше свирил (а и не беше записвал) нищо от онзи ден, когато създаде полу на импровизация, полу насън, парчето „Диви коне“. В същия този ден бе дошъл и инфарктът му... прекалено силен, за да бъде отминат с просто пренебрежение — все пак лекарите едва го бяха спасили след незнайно колко часа в клинична смърт... Но в крайна сметка, когато човек е преживял какви ли не сърдечни болки, при идването на подобна напасть просто плюе в краката ѝ, изхилва ѝ се здраво в лицето, след което с обигран жест си пали поредната цигара, нали така, Хосе? Лари така и направи... само че след този случай не желаше дори да погледне разкошния си, правен по специална поръчка 12-струнен „Гибсън“, целия в гарвановочерно с изключение на седефения скорпион, инкрустиран между двата „f“-образни резонаторни отвора в корпуса. Като добавим и скрития, но невероятен чувствителен адаптер, който му позволяваше да я използва и като електрическа, ставаше ясно, че

„Гибсън“-ът на Лари бе инструмент, за който половината от професионалните китаристи биха дали мило и драго... но въпреки това самият Лари не искаше и да я погледне, камо ли да засвири на нея. Дълго време след като пръстите му, разранени след онова лудешко и безпаметно свирене, зараснаха, той въобще не я бе поглеждал.

Е, поне до днес. За момента обаче той въобще не се замисли над това. Просто метна през рамо ремъка на калъфа и излезе навън.

Вън, въпреки че според календара бе едва началото на февруари, бе почти лято. Слънцето напичаше толкова силно, че повечето от минувачите бяха по къси ръкави. След десетина крачки Лари съжали, че е взел коженото си яке и дори понечи да се върне у дома, за да го остави, но след кратък размисъл реши да продължи. Не му пречеше чак толкова, а и без кожено яке се чувстваше едва ли не гол.

Той дълго скита безцелно по улиците, без да мисли за нищо, докато един хладък повей на вятъра не го накара да вдигне очи нагоре. Вече се свечеряваше. Лари без никаква изненада установи, че се е разхождал повече от шест часа без да забележи, усмихна се разсеяно и реши да изпие някъде чашка силно кафе, след което да се прибере у дома, да седне пред компютъра и да се впусне в някаква не особено ангажираща мисълта игра. Мозъкът му, претоварен от алкохолните подвизи снощи, нямаше да се справи с никакво натоварване, по-голямо от това. За композиране, свирене или миксиране не можеше да става и дума.

Така беше кажи-речи от половин година. След случая с Фокси нямаше настроение за каквото и да било. Продажбите от сингъла „Диви коне“ (умело сритани нагоре от мениджъра му) бяха повече от задоволителни и му осигуряваха безпроблемно във финансово отношение съществуване... поне засега. Лари обаче подозираше, че моментът, когато шефовете на „Саймън рекърдс“ щяха да го извикат на „червеното килимче“, да го нахоят хубаво и след това без много-много заобикалки да му заявят, че ако не си стегне задника, ще го натирят на улицата, не е чак толкова далеч.

Кое то пък, реално погледнато, не беше кой знае колко мрачна алтернатива. След всичкото това време, прекарано в пипалата на шоубизнеса, човек започваше да се чувства като носна кърпичка, изпрана и изстискана от Арнолд Шварценегер. Вярно, че и финансите му щяха да намалее, но Лари добре помнеше мига, в който стъпи на

брега на Новия свят само с двадесет долара в джоба си. Така че нямаше да му се наложи тепърва да свиква с мизерията.

От всички тези мисли го заболя глава. Той направи гримаса и влезе в първата срещната кръчма, която всъщност не се оказа крайно лоша — нямаше негри, пияници и прочие отрепки, джубоксът в ъгъла свиреше само стари и златни парчета, а барманът изненадващо въобще не приличаше на смесица между Франкенщайн и Фреди Крюгер (нещо обичайно за пивниците в този квартал). Лари седна на бара и си поръча кафе, сода и кифла с масло, понеже неусетно бе огладнял.

Изведнъж върху рамото му се стовари толкова силен удар, че за малко да се задави с глътката сода, която отпиваше в момента. Докато кашляше, дочу зад себе си най-неприятния възможен глас, който съществуваше на този (а вероятно и на онзи) свят:

— Ха, Лари, ти пък какво правиш тук?

Докато се обръщаше, Лари вече знаеше какво ще види насреща — физиономията на най-гнусния измежду познатите си: Деймън. Двамата някога бяха почти приятели, но веднага след като бяха слезли от самолета, докарал ги в „страната на сбъднатите мечти“, пътищата им се бяха разделили. Лари предпочиташе да не си спомня защо.

Деймън не обърна внимание на зле прикритата гримаса на отвращение на стария си познат и го стисна в прегръдка толкова здраво, че костите на Лари изпукаха. През това време не преставаше да бърбори:

— Как си бе, мой човек? Защо досега не си ми се обаждал? Бачкаш ли някъде? Ожени ли се вече? А?

Лицето му по особен начин приличаше на Джон Ленън и Исус Христос (хе-хе, според хипарите това не беше ли един и същ човек, а, Хосе?) — двете най-омразни на Лари личности. Само че в добавка на и без това гнусната си визия Деймън се бе наплескал с няколко пласта евтина козметика и се бе напудрил като жена. Мадамите като че ли в последно време обожаваха подобни лигльовци... Лари усети, че му се повдига.

— Хей, братче, знаеш ли какво измислих? — продължаваше през това време да бръщолеви Деймън. — Довечера у нас ще има купон. Ще ми дойдеш на гости. Точно ще те запозная с жена си! Ти имаш ли съпруга? Не? А гадже? Пак не? Нищо чудно — ти открай време си беше особняк. Както и да е. Давай да вървим.

Лари въздъхна примирено, хвърли една смачкана банкнота върху бар-плота и се изправи. Деймън чак сега забеляза калъфа с китарата:

— Охо, и ти ли свириш? Чудесно! Значи по някое време може да посвирим двамата. И аз съм китарист, знаеш ли?

Чудесно наистина. А и ако отнейде се домъкнат Ринго, Джордж и Пол, щеше да стане направо приказно...

Когато двамата се качиха в уловено почти небрежно от Деймън такси, Лари за пръв път тази вечер поиска да си намери извинение и да се прибере у дома. Знаеше, че ако и днес се напие (а нямаше начин да остане трезвен!), черният му дроб щеше да вдигне бялото знаменце. Но си замълча.

Къщата на Деймън (както и следваше да се очаква...) беше в най-тежкарската част на града. Лари долови глъчката от купона още от улицата. Всичко вече беше готово за тазвечершното колосално напиване — в средата на стаята бе разпъната маса, отрупана с ядене и пиене, а покрай стените, пред стереоуредбата (до която между другото бяха подредени всичките дискове на Лари...) и върху телевизора бяха складирани резервите. Лари прецени, че в цялата къща няма по-малко от стотина литра пиячка.

Но всичко това щеше да мине пред очите му след няколко дълги секунди. Сега обаче претовареният му мозък имаше друго занимание. До вратата, излязла, за да ги посрещне, стоеше стопанката на къщата — очевидно съпругата на Деймън. Когато я видя, Лари почувства как сърцето му прескача някъде към петите. Пред него, облечена в ярковиолетова рокля (любимият ѝ цвят още от едно време) стоеше Ана — неговата първа любов тук, в Америка. Двамата някога бяха въртели бурен роман, започнал експлозивно... и завършил не по-малко разрушително. Тя още от самото начало му бе натяквала постоянно, че е женена, но той не знаеше (и никога не се бе питал) кой е мухльото, погубващ с присъствието си и с брака си подобна красота.

Е, ето че разбра. Усети как по лицето му плъзва издайническа капка пот, която той избърса с небрежно движение. Чудеше се какво да прави. Можеше да се позове на някаква внезапно възникнала неотложна работа и да се изниже благоприлично. Можеше и да остане и да се натряска до безпаметство, като остави алкохола да се погрижи за оголените му при спомена за миналото нерви.

Лари избра второто. Дълго време след това не можеше да си прости, но за момента това изглеждаше единствено приемливият вариант.

Към полунощ вече беше доста яко подкаран (не че му личеше, както винаги) и с лекота приемаше подмятанията на Ана, насочени към него. Когато се разделяха, се бяха разбрали, че никой няма да обелва и дума на другия, но сега, възползвайки се от ситуацията, тя очевидно бе решила да го дразни до краен предел. Не че не го бе правила и преди... Лари отговаряше на всичко с едносрични думи и след всеки отговор изливаше със щедра ръка в гърлото си по чаша водка.

Не след дълго разговорът се завъртя около музиката.

— Лари, защо не вземете да ни посвирите двамата с Деймън? — подметна Ана. — Деймън е много добър... почти колкото твоя адаш Лари Клейтън — слушал ли си нещо от него?

Естествено, никой не свързваше грозноватия и очевидно пиян младеж с подредените пред стереоуредбата дискове. Шефовете на „Саймън рекърдс“ добре се бяха постарали да прикрият истината. А и Ана никога не бе знаела как е фамилията му. Ебането не е повод за запознанство, както казваше мениджърът на Лари...

— Не ми се свири — отвърна завалено той. Изведнъж се почувства страшно огорчен.

— Не се притеснявай — окуражи го Ана, а в очите ѝ играеха дяволити пламъчета. — Предполагам, че не си добър колкото мъжа ми, но в крайна сметка не могат всички да са свършени...

Лари усети как се вбесява. С две отработени движения щракна закопчалките на калъфа. Секунда — и „Гибсън“-ът се озова в ръцете му.

— О, и ти ли си почитател на Лари Клейтън? — учуди се Ана. — Китарата ти е същата като неговата!

— Аз съм... — „Аз съм Лари Клейтън“, искаше му се да отвърне, но дори потъналият му в алкохол мозък разбра, че подобни думи ще предизвикат единствено смях. — Аз... аз дори имам автограф от него — довърши най-накрая той.

— Добре тогава, значи с Деймън ще ни изсвирите нещо негово — отсеке Ана. — Не се притеснявай — Деймън ще те щади.

Пред очите на Лари избухна ярък пламък. Той сграбчи куплунга на уредбата, включи го към „Гибсън“-а си и улови китарата с познатия

до болка хват.

— Следвай ме, ако можеш, некадърник такъв! — изръмжа той и дръпна струните. Пиянството му се бе изпарило на мига.

Уредбата беше невероятна. Осемте колони „ProLogic“ не даваха почти никакво изкривяване на звука. Лари изпитваше едва ли не физическа наслада, когато чуваше как музиката, излизаща изпод пръстите му, се лее без никакви задръжки. Реши да изсвири нещо, което от доста време се бе появило като по магия в главата му, но все не намираше смелост да застане пред пулта. Беше решил да го нарече „Сезонът на откъснатите цветя“.

Гостите застинаха по местата си. Струните на китарата плачеха от напрежение. Първо гръмна кинескопът на огромния телевизор върху секцията. След секунди го последваха и чашите от кристалния сервиз, който очевидно бе сватбеният подарък на Ана и Деймън. Лари с удоволствие видя как дванадесетте къса кристал избухнаха и се разпиляха на десетки хиляди парченца като капилари от някакво старо и преуморено от любов сърце. Една по една започнаха да се взривяват и крушките на полилея. Едва сега гостите като че ли излязоха от вцепенението си и понечиха да скочат на крака... само че не можаха. Лари ги бе приковал по местата им. Скоростта на свиренето му вече беше безумна. Усещаше в пръстите си онзи познат напор — полусърбеж, полуизтръпване, което се появяваше винаги, когато свиреше с удоволствие, а сега музиката, която излизаше от осемте тонколони, бе препълнена с удоволствие, с тръпка, с болка, абсолютна буря от звуци, засенчила всичко, изсвирено от него досега, нещо средно между обяснение в любов и предсмъртен писък на жертва, преди тънката като китарна струна гарота на наемния убиец да се впие за последно в шията ѝ, някаква неизмерима с обикновени тонове, полутонове, диези и бемоли структура, плетеница от звукове и багри, убийствено бърза изповед, от която болеше, да, болеше, виждаше как гостите един по един пребледняват, улавят се с посинели пръсти за гърлата и рухват безжизнено под масата, понеже очевидно онези късчета камък, които наричаха свои сърца, в края на краищата не бяха издържали на музиката, а той продължаваше да свири, свиреше все по-бързо и почти не усещаше какво излиза изпод пръстите му, понеже очите му бяха приковани към Ана, онази Ана, която изглеждаше странно беззащитна без прехваления си съпруг, чийто малък мускул в

лявата половина на гърдите се бе оказал най-слаб и затова бе един от първите, строполили се като голи охлюви на земята, но тя продължаваше да седи неподвижно във фотьойла и да го гледа със сивозелените си очи, и именно този поглед, в който за пореден път нямаше нито капчица любов, а само насмешка и съжаление, го накара да раздвижи още по-бързо пръстите си върху грифа, украсен с пластинки от слонова кост, и да свири, да свири, да свири, докато гледа как и малкото останал във вцепенените ѝ очи живот излита като чайка и оставя след себе си пусто като изневяра пространство...

Лари удари струните в един последен отчаян акорд и замря. Тишината, увиснала във въздуха след лудешкото свирене, бе почти физически осезаема. Той стана, издуха внимателно корпуса на китарата и я прибра в калъфа, след което взе от джоба на Деймън мобилния му телефон и само с палец (останалите пръсти зверски го боляха) набра 911 — номера на полицията.

— Добре ще е да дойдете на „Холивуд Хайтс“ 2 — изрече той безизразно, когато в участъка вдигнаха слушалката. — И по-бързо.

Отсреща в него бяха впити безжизнените очи на Ана. Докато обърканият до крайност сержант крещеше нещо по телефона, в ъгълчето на лявото ѝ око се появи кървава сълза, която бавно наедря и тупна с глух звук върху венчалната ѝ халка. Лари затвори телефона, обгърна с ръце китарата си и се сви на кълбо във фотьойла. Така го откриха и полицаите.

©, 1999, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.